

uplatňovati vůči takovému postupníku, poněvadž nicotnost nemůže býti zhojena uznáním (rozh. čís. 3367 sb. n. s.), avšak takovouto námitku dovolatel nevznnesl. Dovolávání se předpisů § 1351 obč. zák. tu nedopadá, poněvadž nejde tu o utvrzení práv a závazků dle hlavy I. dílu III. obč. zák., nýbrž o změnu práv a závazků dle hlavy II. § 1392 a násl., a postoupená pohledávka byla uznána postoupeným dlužníkem. Nevhodné je také odvolávání se na rozhodnutí čís. 9780 sbírky Gl. Unger, poněvadž v něm šlo o nepoctivého příjemce a pohledávka byla napadána s hlediska § 879 obč. zák., tudíž o případ zcela odlišný od případu projednávaného. Dovolatel také v první stolici netvrdil, tím méně prokázal, že žalobkyně v době postupu, pokud se týče v době uznání, byla nepoctivou příjemkyní, to jest, že by věděla o námitkách postoupeného dlužníka nebo že při náležité opatrnosti mohla je seznati, což by ji jediňě mohlo zbaviti vlastnosti bezelstného postupníka; pokud pak teprve v dovolání uvádí, že žalobkyně nebyla poctivou věřitelkou z důvodu, že se nedržela pravidel poctivého obchodování, povolivši firmě K. úvěr, aniž se přesvědčila o jeho oprávněnosti, a že se měla předem tázati dovolatele na správnost postoupených pohledávek, přezírá, že zákon neukládá v tom směru postupníkovi povinnosti dovolatelem předpokládané a že to věc důvěry a rizika postupníka, jestliže vyplatí postupiteli hodnotu dříve, než si zjistil věcný podklad pro takové počínání, nelze z toho však již dovozovati jeho nepoctivost, zejména trvalo-li obchodní spojení s postupitelem již delší dobu. Že by takové předchozí pátrání u dovolatele bylo se žalobkyní ujednáno, a že by žalobkyně je byla porušila, dovolatel ani netvrdil. Poněvadž žaloba byla odůvodněna již z důvodu uznání postoupené pohledávky, nepotřeboval se odvolací soud obíratí dalším případným důvodem pro náhradu škody.

Čís. 14969.

Zaručil-li se rukojmí za vykonatelnou pohledávku, nemůže uplatňovati námitky plynoucí z původního právního jednání, z něhož ona pohledávka vzešla.

(Rozh. ze dne 19. února 1936, Rv II 395/34.)

Podle přednesu žalobkyně zaručil se žalovaný písemným prohlášením, že zaplatí její vykonatelnou pohledávku proti Josefu G., jež jí vznikla proti Františku Sch. a Josefu G. prodejem váhy, a to do určitého dne. Proti žalobnímu nároku na zaplacení této částky namítl žalovaný mimo jiné, že Josef G. byl spolu s Františkem Sch. odsouzen k zaplacení oné ceny za váhu soudem místně nepřislušným podle § 6 zák. o splát. obch. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání, uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Dovolatel převzal rukojemský závazek za Josefa G-a za vykonatelnou pohledávku s příslušenstvím, že bude do určitého dne žalobkyni zaplacená. Tento rukojemský závazek dovolatelův spočívá na samostatném právním jednání, které s původní koupí váhy již není v souvislosti, a dovolatel nemůže proto již uplatňovati námitky vyplývající z oné koupě, zejména námitku, že Josef G. spolu s Františkem Sch. byl odsouzen k zaplacení kupní ceny za váhu soudem místně příslušným vzhledem k § 6 býv. zák. splátkového.

Čís. 14970.

Hoci je v platebnej zápovedi uvedené aj oznámenie, že štát (daňový veriteľ) je oprávnený pohľadávku — po výšku vymáhaných nedoplatkov — vybrať, daňový dlžník je oprávnený domáhať sa sporom složenia zabavenej pohľadávky u súdu, jestli mu dotyčná platebná zápoveď s uvedeným oznámením doručená bola p o p o d a n í ž a l o b y.*)

(Rozh. z 19. februára 1936, Rv IV 678/35.)

V spore žalobkyne vd. Gizely G. proti žalovaným Bartolomejovi V., ml. Bartolomejovi V. a Ludevítu V. o 50.000 Kč žalovaní priebehom pokračovania pred súdom prvej stolice predložili súdu platebnú zápoveď vydanú berným úradom v K., podľa ktorej tento berný úrad zabavil pohľadávku žalobkyne vd. Gizely G. u žalovaných, a namietali, že žalobkyňa v dôsledku tejto zápovedi nemá aktívnej legítimácie k vedeniu sporu. Žalobkyňa na to svoju žalobnú žiadosť modifikovala tak, že žiadala, aby žalovaní boli zaviazaní zažalovanú sumu s príslušenstvom složiť buď do súdneho depozitu, buď zaplatiť ju priamo u berného úradu k dobru žalobkyne. Všetky tri s ú d y modifikovanej žalobe vyhověly. N a j v y š š í s ú d z týchto d ō v o d o v :

Zákon čí. 76/27 Sb. z. a n. dovoľuje v § 387 dlžníkovi, že môže, len čo bola jeho pohľadávka daňovou exekúciou zabavená, bez súhlasu exekučného úradu domáhať sa žalobou toho, aby bola složená u súdu pre exekučný úrad.

V platebnej zápovedi je síce uvedené aj oznámenie, že štát je oprávnený pohľadávku i s prípadnými úrokami vybrať až po výšku vymáhaných nedoplatkov, ale je nesporné, že dotyčná zápoveď i s týmto oznámením bola doručená dlžníkovi, t. j. terajšej žalobkyni až po podaní žaloby, hoci 2. odst. § 383 cit. zák. výslovne predpisuje, že oznámenie o oprávnení k vybraniu t r e b a u ť p r i p l a t e b n e j z á p o v e d i doručiť tak poddlžníkovi ako i d l Ź n í k o v i. Odvolací súd neporušil preto hmotné právo, keď uznal oprávnenie daňového dlžníka k žalobe s návrhom, aby jeho zabavená pohľadávka bola splnená složením do súdneho depozita.

*) Srovnaj: Úr. sb. 1555, 1591, 2245, Sb. n. s. 9247, 10837, 11132, 14212.